Flex in: De vervloekte farao

Eerste druk © 2012 Anouska Brok
Foto cover en illustraties: Anouska Brok - Poser 3D
Met speciale dank aan: Ineke Merkus en Gerda Smit

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Flex in:

De vervloekte farao

Hoofdstuk 1 – Het boek in de bibliotheek

De zon brandde op zijn hoofd. Zweetdruppeltjes parelden op zijn rug. Hij keek uit over de grote, gele zandvlakte. Oneindig en stoffig. Waar hij ook keek, overal zag hij zand. Wel stond er hier en daar een palmboom. Zij waren het enige teken van leven in deze verder schijnbaar doodse wereld.

Bij één van de palmbomen stopte hij. Onder de druk van de zinderende hitte liet hij zich tegen de stam ineen zakken.

Hij had inmiddels al uren gelopen. Er leek geen einde te komen aan deze immens grote zandbak. Hij was uitgeput, maar hij moest verder. Hij kon Hera daar toch niet laten zitten? Wie weet hoe diep ze was gevallen? Hij had haar wel horen roepen, maar haar niet gezien. Zelfs de bodem van de kuil was niet te zien geweest.

Een paar dagen daarvoor waren ze bij de vader van Hera -een tovenaar- op bezoek gegaan. Flex wilde graag de bibliotheek zien waar Hera haar boeken had gelezen. Het was al lang geleden dat Hera daar was geweest en ze vond het eigenlijk wel leuk om daar weer eens rond te snuffelen. Lezen was altijd haar grote hobby geweest. Ontsnappen uit de werkelijkheid. In gedachten ronddwalen op plaatsen waar ze waarschijnlijk zelf nooit zou komen.

In de enorme bibliotheek neusde Hera wat rond op de bovenste plank. De boeken die daarop stonden, had ze nog nooit gelezen. “Hé Flex, er staat hier een boek met een interessante titel!

De vloek van de farao! Ik gooi hem naar beneden! Vangen!" "Nee, wacht! Ik kom wel een stukje de ladder op. Als het boek valt, gaat het misschien kapot." En hij stond al op de eerste sporten van de oude ladder. De trap maakte een krakend geluid onder zijn voeten en snel sprong hij er weer vanaf. "Laten we inderdaad dit boek maar vlug gaan lezen, voordat de hele boel hier instort!" Het onheilspellende geluid hielp Hera wat sneller naar beneden te komen dan ze eigenlijk van plan was. Ze liet zich opgelucht in het kleine bankje vallen. De zachte kussens zorgden voor een knus leeshoekje. Met het boek op schoot zaten ze daar. Niks aan de hand, gezellig met zijn tweetjes. Het boek zag er geheimzinnig uit en was al behoorlijk oud. De gouden letters op de voorkant tekenden zich af tegen de gitzwarte kleur van de kaft. De binnenkant van het boek leek op het eerste gezicht wat minder wonderlijk. Een korte inleiding beschreef de plaats waarover het boek ging; de Vallei der Koningen. Dat was een plaats in Egypte waar koningen uit een ver verleden waren begraven in

tombes. Dat waren ondergrondse grafkamers voor de overleden farao's. De gemummificeerde koningen werden hierin bijgezet en lagen in een doodskist, die sarcofaag werd genoemd. Ze werden samen met vele geschenken, sieraden en andere kostbaarheden in de graven achtergelaten. Deze tombes lagen op geheime plaatsen. Daarom waren er vele nog niet ontdekt. In de vallei, waar veel van deze graven lagen, waren twee gedeeltes; de westelijke en de oostelijke helft. De westelijke kant was voor toeristen die nieuwsgierig waren naar de ontdekte graven van de mysterieuze farao's. De oostelijke helft was voor wetenschappers en was verboden voor de gewone mensen. Waarschijnlijk lagen hier zelfs nog graven van farao's waar nog nooit iemand van had gehoord. Vlakbij de vallei lag ook een klein dorpje; Deir el-Medina. De mensen die daar woonden waren straatarm. Zij wisten dat hun voorouders hadden geholpen om de graven te maken waarin de farao's met kostbare schatten werden begraven. De dorpelingen probeerden wel eens om de graven leeg te roven. Om de tombes

te beschermen tegen deze grafrovers, mochten er in de oostelijke helft alleen maar onderzoekers komen. “Zonde hoor, van al dat geld! Zo maar wegstoppen in de grond. Dan heeft niemand er toch iets aan? Echt, onbegrijpelijk….” zei Flex. “Ja, als je het zo bekijkt wel. Maar de Egyptenaren geloofden dat je na je dood verder leeft. Alles wat ze bij zich hadden in de tombe, namen ze mee naar hun volgende leven,” legde Hera uit. Dat leek wel een logische verklaring, maar toch vond Flex het nog steeds zonde. Zijn aandacht werd plots getrokken door een onderwerp op de volgende bladzijde. “Kijk hier! De vloek van de farao! Dat klinkt angstaanjagend!” Een koude rilling liep over zijn rug. “Het is maar een boek hoor! En geen één dode farao die je hier op komt zoeken!” grinnikte Hera. Hun ogen flitsten over het blad. Er werd verteld over onderzoekers die gewerkt hadden in de oostelijke helft. Zij waren op verkenning geweest bij een pas ontdekte tombe in de vallei. Daar hadden ze op het graf van een farao magische teksten gelezen. Wanneer ze de tombe zouden betreden en de

rijkdommen aanraakten, zou de dood hen komen halen. De mannen geloofden het niet en gingen gewoon door. Het duurde niet lang of één voor één werden ze ziek. Enkele maanden later waren alle geleerden op onverklaarbare wijze allemaal overleden. Zelfs het hondje van een van hen moest er aan geloven. Eén keer scheen hij nog geblaft te hebben, daarna viel ook hij dood neer. “Tjonge!” Ze waren duidelijk onder de indruk. “Zullen we maar een ander boek gaan lezen?” vroeg Flex. “Ik vind dit boek maar niks.” “Oh? Vind je het niet ontzettend fascinerend dan? Ik zou er zo naartoe willen gaan om eens rond te kijken!” zei Hera dromerig. “Nou, ik liever niet. Stel je voor dat zo’n vloek echt bestaat? Dan ben je nog niet jarig! En wellicht zal je dat dan ook niet meer worden! Nee, niks voor mij,” zuchtte hij. “Ik zal het wel terugzetten dan.” Teleurgesteld schoof Hera de ladder voor de boekenkast. Tree voor tree klom ze behoedzaam naar boven. Ze verwachtte eigenlijk een luid gekraak onder zich te horen. Maar gelukkig, de ladder maakte geen enkel geluid. Ze wilde het

boek terugplaatsen op de lege plek, maar voordat het de plank raakte, voelde ze de tree onder zich breken. Ze kon nog net op tijd haar evenwicht bewaren en pakte in een reflex de boekenplank vast. Snel zette ze haar voet op een andere tree en daalde voorzichtig af. “Misschien is dit het werk van de farao!” grapte ze. Het boek was gevallen en lag op de grond. De kaft was van het binnenwerk losgeraakt. Een aantal losse blad-zijdes lag verspreid over de vloer. “Oh nee, het boek is helemaal kapot. Dat valt niet meer te lijmen. Zonde zeg!” zei Flex beteuterd. Hij raapte alles op en probeerde het weer zo goed mogelijk terug te plaatsen. Het paste niet meer, hij kreeg het binnenwerk niet terug. “Hé, wat is dat daar?” Verbaasd haalde hij een vergeeld, oud papier uit de kaft. Het had daar al die jaren gezeten, verstopt achter een bladzijde die door de val was losgeraakt.

Hoofdstuk 2 – Een geheimzinnige tekst

Voorzichtig vouwde Flex het vergeelde papier open. Het leek alsof het elk moment tot stof uiteen zou kunnen vallen. Geheimzinnige tekens dansten voor zijn ogen. “Wat een vreemde taal. Dit kan ik niet lezen?” Hij gaf het papier aan Hera. Ze bekeek het aandachtig. “Egyptische tekens, hiërogliefen,” bracht ze stamelend uit. “Flex, dit papier is..... Ongelooflijk! Dit zijn... Wat een geweldige vondst!” Dat was het enige wat ze uit kon brengen. “Wat zijn hiërogliefen? Daar heb ik nog nooit van gehoord.” Flex keek haar vragend aan. “Dat zijn tekens die woorden, of delen van woorden uitbeelden. Zeg maar een soort alfabet waarmee de oude Egyptenaren hun teksten schreven. Als dit papier echt is, dan is het vast heel belangrijk! Ik ben benieuwd wat er opstaat.” Ze kon zelf de tekst niet ontcijferen, maar

misschien kon haar vader er wat meer over vertellen. Ze renden de trappen af in het grote huis. Ze moesten oppassen dat ze niet struikelden. Ze liepen soms zo snel, dat het leek alsof hun voeten de treden niet eens raakten.

“Papa, papa kijk eens wat we hebben gevonden!” Hera was buiten adem en gaf het papier aan haar vader.